

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1160

08.06.2025 (136)

Hitleris kare : Kas iš *tikrųjų* nutiko?

A.V. Schaerffenberg

7 dalis

6 skyrius:

Kampanija Lenkijoje

Tiesa yra tokia trapi, kad jai apsaugoti reikia melo sargybinio."

Vinstonas S. Čerčilis

Kai karas prieš Lenkiją buvo beveik laimėtas, "Hitleris pakilo į Reichstagą pasigirti savo triumfu prieš beginklę tautą". Taip Walteris Cronkite'as, tradicinių istorikų ir antinacistinių propagandistų ruporas, vaizdavo 1939 m. lenkus. Nuo to laiko jo portretas tapo istorine dogma, kurioje Lenkija vis dar vaizduojama kaip taikinga šalis, pernelyg nedrąsi ir maža, kad galėtų apsiginti nuo Hitlerio patyčių. Tačiau, kaip minėta ankstesniame skyriuje, lenkai savo užsispyrusiu atsisakymu taikiai derėtis papiktino britų ir prancūzų sąjungininkus. Ir jie nė iš tolo nebuvo "beginklė tauta". Kadangi šiuolaikinė Lenkija buvo sukurta po Pirmojo pasaulinio karo, maršalas Jozefas Pilsudskis (Jozef Pilsudski) vykdė plataus masto ginklavimo programas, kurios atitiko jo agresyvią užsienio politiką. Jis buvo

žinomas kaip karingas maištininkas visoje Rytų Europoje ir dalyvavo susirėmimuose su visais kaimynais, įskaitant Silezijos vokiečius, kurie iš tikrųjų buvo "beginklė tauta", kai 1920 m. pradžioje okupavo jų žemes šiurkščiai pažeisdamas tarptautinę teisę. Net Versalio sutarties rengėjai sąjungininkai peikė lenkus už bailių nuginkluotų vokiečių viktimizavimą.

Pilsudskis tuo pat metu surengė plataus masto išpuolį prieš SSRS. Nors ji nepavyko, jis sutrukdė sovietams kontrpuolimą į Lenkiją. Tą dieną, kai Vokietijoje į valdžią buvo išrinktas nacionalsocializmas, Pilsudskis, nieko neprovokuodamas, išsiuntė slaptą pasiuntinį į Paryžių, kur buvo pasiūlyta bendrai įsiveržti į Reichą. Blogai pasiruošę prancūzai pasibaisėjo ir atsisakė svarstyti jo nusikalstamą pasiūlymą pradėti nepaskelbtą karą su tauta, kuri buvo per silpna, kad galėtų kam nors grasinti, jau nekalbant apie karingai nusiteikusius lenkus. J. Pilsudskis buvo vedęs žydę, o tai lėmė jo asmeninį priešišumą vokiečiams apskritai ir ypač nacionalsocializmui.

Kaip minėta ankstesniame skyriuje, 1934 m. sausį Lenkijos vyriausybė pasirašė draugystės sutartį su Reichu. Tuo pat metu Pilsudskis išsiuntė savo ambasadorių Millsteina į Lietuvą, kad slaptai įkalbėtų šios Baltijos šalies vadovybę sudaryti bendrą karinę sąjungą prieš Vokietiją. Millsteinas, tarptautinės bankininkystės rūmų Rotšildų svainis Paryžiuje, buvo šaltai sutiktas lietuvių, kurių senoji sostinė Vilnius buvo užgrobtas ir tebebuvo laikoma dvigubos prekybos maršalo.

Po jo mirties nuo vėžio ar nuodų 1935 m. Lenkijos ginklų gamyba nenutrūko, tačiau kai kurie Varšuvos pareigūnai ėmė suvokti, kad vienu metu priešintis ir Stalinui, ir Hitleriui yra savižudiška kvailystė, ir ėmė siekti *suartėjimo* su Naująja Vokietija. Pamažu abi šalys artėjo viena prie kitos, kol Bullito sirenos daina apie lengvą užkariavimą nuviliojo lenkus į praeitį. 1939 m. rugpjūtį liaudies agitacija prieš Hitlerį Lenkijoje pasiekė karštligišką lygį, dėl to prasidėjo nevaldomos minios akcijos, nukreiptos prieš 1,5 mln. šalies vokiečių. Kiek iš jų buvo išvilkti iš namų ir sumušti ar apmėtyti akmenimis, niekada nebuvo tiksliai nustatyta, nors Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus skaičiavimais, per dvidešimt metų, pradedant 1919 m., jų buvo daugiau kaip 3 000 vyrų, moterų ir vaikų. Vien 1939 m. įsiutę lenkai nužudė apie 500 Vokietijos piliečių. Šveicarijos dokumentai, kuriuose užfiksuoti lenkų žiaurumai prieš vokiečių mažumą, nors jie viešai prieinami jau daugiau kaip 60 metų, yra apleistas Lenkijos ir Vokietijos santykių prieš Antrąjį pasaulinį karą veiksnys.

Kol britų karo strategai Londone tarėsi su lenkų pėstininkais, pagrindinis Lenkijos laikraštis "*Kurier Polski*" skelbė plakatinės antraštės: "Vokietija turi būti sunaikinta!" (*Goebbels*, p. 304). Isteriškas 1939 m. vasaros pabaigos sąlygas aprašė vokiečių u-laivų kapitonas Verneris Hartmanas (Werner Hartmann). "Jau kelias savaites Lenkijoje vyko neramumai, - prisiminė jis. "Laikraščiai ir kabaretai

tyčiojosi iš vokiečių tautos. Vokietijos piliečiai be jokio pagrindo buvo kaltinami ir areštuojami. Etniniai vokiečiai buvo linčiuojami. Generolas Ironside'as (britų imperijos generalinio štabo viršininkas) inspektavo Lenkijos kariuomenę. Megalomaniskai nusiteikę balionų formos kariškiai kalbėjo apie Tempelhofo (t. y. Berlyno) mūšį ir "sieną" prie Elbės. Dancigas buvo sistemingai atkirstas, o Gdingenas -- šizofreniškas darinys iš pusiau baigtų statyti betoninių blokų ir medinių tvorų palei jūrą --- turėjo tapti didžiuoju Rytų Europos uostu. Kiekvieną dieną laikraščių antraštės pranešdavo apie vis naujus nerimą keliančius šovinizmo proveržius. Kartą jie teigė, kad lenkų laivynas paruoš mums Salamis Baltijos jūroje, o bangos nusidažys raudonai mūsų krauju iki pat baltų kreidinių Riūgeno uolų" (33).

Vis dėlto Hitleris neketino įsiteikti savo priešams pradėdamas karą, kurio baigties niekas negalėjo nuspėti. Nusivylusi jo geležine savitvarda, Varšuvos valdžia beprotiškai įsakė Lenkijos specialiosioms pajėgoms pulti nedidelį Vokietijos pasienio miestelį Gleivicą, kurį jos iš tikrųjų užėmė 1939 m. rugpjūčio 31 d. Iš viso lenkai surengė maždaug 35 išpuolius per rytines Trečiojo reicho sienas - išpuolius, apie kuriuos niekada neužsimena dvaro istorikai, siekiantys pavaizduoti Hitlerį kaip vienintelį agresorių. Net ir dabar jis siekė derybomis užbaigti kovas. Kaip buvo priversti pripažinti antinacistinės *"Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two"* (Maršalo Kavendišo iliustruotos Antrojo pasaulinio karo enciklopedijos) autoriai, "Vokietijos invazija į Lenkiją buvo pradėta po to, kai Lenkijos ambasadorius Berlyne atsisakė priimti Hitlerio pasiūlymus taikiai išspręsti Dancigo ir Koridoriaus problemą" (22). Užpuolus jo šalį, fiureriui neliko kitos išeities, kaip tik įsakyti imtis atsakomųjų priemonių. Atitinkamai rugsėjo 1 d. rytą lenkai gavo tai, ko troško, kai "Blitzkrieg" užgriuvo juos kaip Dievo rūstybė.

Kaip tik tuo metu Hercogas pademonstravo savo pasiryžimą siekti taikos ir pareikalavo, kad rugsėjo 5 d. Paryžiuje būtų surengta penkių galybių konferencija, kurioje "būtų išnagrinėtos Versalio sutarties sąlygos, dėl kurių kilo problemų". Hitleris sutiko ir pasakė britams bei prancūzams, kad sustabdys puolimą ir pasitrauks iš Lenkijos, jei tik jam bus leista išlaikyti Vokietijos miestą Dancigą - vokiečių miestą. Vakarų demokratijos į šį neišvengiamai pagrįstą prašymą mieliau ėmėsi karo su visomis jo abipusėmis katastrofiškomis pasekmėmis.

Lenkija ginklavosi dvidešimt metų. Ir užtenka žvilgtelėti į jos kariuomenę, kad įsitikintume, jog lenkai vargu ar buvo "bejėgiai". Jie mobilizavo milijoninę kariuomenę, kurią sudarė trisdešimt moderniai aprūpintų pėstininkų divizijų ir kurią rėmė 100 000 rezervistų "krašto apsauga". *Kavendišo enciklopedijoje* Lenkijos kariuomenė apibūdinama kaip "viena didžiausių pasaulyje" (22). Lenkų pėstininkus rėmė ne mažiau kaip 300 tankų šarvuočių brigada, o tai paneigia sąjungininkų mitą apie operatyvinę Lenkijos kavaleriją kaip vienintelę jos gynybos priemonę. Lenkai turėjo raitelių pulkus (iš viso 37), tačiau juos turėjo ir visos kitos moder-

nios pasaulio valstybės, įskaitant Vokietiją ir JAV; kavalerijos daliniai tebebuvo neatsiejama šiuolaikinio karo dalis.

Dauguma Antrojo pasaulinio karo tyrinėtojų nežino, kad lenkai turėjo modernų laivyną, kurį sudarė penki povandeniniai laivai, keturi eskadriniai minininkai, šeši minų paieškos laivai ir minų paieškos laivas. Nors šios pajėgos atrodo menkos, palyginti su kitų karinių jūrų pajėgų pajėgomis, jos buvo tinkamos Baltijos jūros pakrantėms ir tikrai modernesnės už jų gremėzdišką priešininką, pasenusį "*Šlėzvig-Holšteiną*," kuris paleido pirmuosius vokiečių šūvius Antrojo pasaulinio karo metais. Varšuvos karinės jūrų pajėgos kovojo dar ilgai po to, kai 1939 m. spalį sostinė krito. Pavyzdžiui, po pusmečio, 1940 m. balandžio 8 d., lenkų povandeninis laivas "*Orzel*" Baltijos jūroje nuskandino vokiečių transporto laivą "*Rio de Janeiro*".

Lenkai turėjo beveik tūkstančio lėktuvų oro laivyną. Pažangus vidutinis bombonešis P.37 "*Elk*" skrido 40 mylių per valandą greičiau už geriausią Vokietijos vidutinį bombonešį "*Heinkel He 111H-16*", nors abu lėktuvai turėjo vienodą naudingąją krovinį - po 5 600 svarų bombų. Vienmotoris bombonešis PZL P.23 buvo gausiausias Lenkijos karinių oro pajėgų lėktuvų tipas karo pradžioje - 114 egzempliorių tarnavo pirmosios grandies daliniuose, dar 11 buvo gauti kaip atsarginiai. Tvirtas "*Karas*," arba "*Karpas*", galėjo skraidyti iš improvizuotų aerodromų, gabeno 1330 kg bombų krovinį 186 m/s greičiu ir buvo ginkluotas tiek nugarinėje, tiek pilvo šauliams skirtoje vietoje, todėl buvo geriau apsaugotas nei vokiečių analogai - dvimotoriai "*Messerschmitt-110*" ar bombonešiai "*Stuka*".

Tačiau svarbiausias Lenkijos karinių oro pajėgų naikintuvas buvo veržlus PZL P.11 - Varšuvos "*Panstwowe Zakłady Lotnicze*," Nacionalinės aviacijos gamyklos, pagamintas aukštasparnis vienmotoris lėktuvas. Nors P.11 buvo lėtesnis už daugumą Luftvafės priešininkų, jis buvo greitas ir labai manevringas. Įgudusio lakūno rankose (o daugelis lenkų lakūnų buvo puikūs aviatoriai) P.11 buvo grėsmingas priešininkas. Daugumoje Antrojo pasaulinio karo istorijų neminima, kad pirmąją pergalę Lenkijos kampanijos metu pasiekė vienas P.11 pilotas, įveikęs du vidutinius "*Dornier*" bombonešius. O per trumpą kampaniją prarasti 285 Luftwaffe lėktuvai liudijo apie Lenkijos karinių oro pajėgų kovinius sugebėjimus.

Nors "*Messerschmitt Me 109E*" buvo pranašesnis už lenkų karo lėktuvą (kaip ir už visus kitus to meto pasaulio naikintuvus), "P.11" prilygo ir net buvo pranašesnis už persekiojimo modelius, kuriais skraidė šiuolaikinės oro pajėgos visame pasaulyje. P.11 buvo toks pat geras, o gal net geresnis už Rusijos dviviečius lėktuvus "*Polikarpov*", Italijos CR-42, RAF "*Gloster Gladiator*," Japonijos "*Mitsubishi A5M*" (JAV kodinis pavadinimas "*Claude*") ar amerikiečių "*Brewster Buffalo*" - visi 1939 m. fronto karo lėktuvai. Lenkų lėktuvai toli gražu nebuvo "iš esmės pasenę", jie buvo standartiniai arba geresni savo laikmečiui, o kartais, kaip "*Elk*" atveju, tai buvo moderniausios mašinos.

Pagrindiniuose pasakojimuose apie Antrąjį pasaulinį karą nacionalsocialistų nugalėti priešininkai visada vaizduojami kaip silpni ar bejėgiai, kad būtų palaikomas propagandinis Hitlerio pasekėjų kaip smurtautojų, kurie niekada negalėjo laimėti sąžiningos kovos, įvaizdis. Jų ketinimai yra akivaizdūs ir neistoriniai. Dešimtys tūkstančių Vermachto žuvusiųjų, dingusiųjų be žinios ir sužeistųjų per mažiau nei mėnesį trukusią kovą yra įrodymas, kad vokiečiai ne šiaip sau ėjo per Lenkiją į lengvą pergalę. Lenkų pasipriešinimą vadinti "bergždziau" ar "apgailėtinu" reiškia žeminti sausumos karių, jūreivių ir lakūnų, kurie taip sumaniai ir drąsiai kovojo už savo šalį, išduoti Vakarų sąjungininkų ir savo pačių vadovų. Kaip po kampanijos Dancige viešai pripažino pats Adolfas Hitleris: "Šioje vietoje pasakykime visą teisybę lenkų kariams. Lenkai drąsiai kovėsi daugelyje vietų. Jų padėjėjai padarė viską, ką galėjo. Jų karininkams trūko žvalgybos. Jų vyriausioji vadovybė buvo absoliuti nesėkmė. Jų organizacija buvo tiesiog lenkiška".

Geresnio pavyzdžio, įrodančio jo vertinimų teisingumą, nerasime už lenkų įvykdytą Vesterplatės gynybą priešais Dancigo uostą. Nuo 1924 m. jie slapta kūrė pusiasalį kaip svarbų karinį tranzito objektą, nepaisydami Varšuvos politikų su Tautų lygos derybininkais, mėginusiais nuraminti galimą Vokietijos ir Lenkijos konflikto židinį. Pasak lenkų istoriko Maciejaus Jonašo (Maciej Jonasz), "reikia pažymėti, kad rūsio pozicijų (ginkluotos citadelės) vietos turėjo būti slepiamos, nes jų buvimą draudė susitarimo, reglamentavusio objekto egzistavimą, sąlygos. Jos buvo slepiamos net nuo jaunesniųjų sargybos, kuri buvo keičiama kas pusmetį, karių. Apie požemines kovos pozicijas žinojo tik karininkai ir vyresnieji seržantai..." (66). Šis griežto slaptumo šydas slėpė betonu sutvirtintą, moderniausią, ginkluotą įrenginį su daugybe kulkosvaidžių postų, minosvaidžių ir artilerijos, kuriuos aptarnavo elitinių karių kuopa. Tokio slapto, netgi nelegalaus įtvirtinimo egzistavimas likus *penkiolikai metų* iki Antrojo pasaulinio karo pradžios atskleidė Lenkijos pasiruošimą konfliktui su Vokietija ir gerokai anksčiau, nei į valdžią atėjo Hitleris, kuris iki šiol kaltinamas išprovokavęs karo veiksmus su Lenkija.

Rugsėjo 1 d. vokiečiai, nepaisydami gynybinių sienų, pradėjo frontalinę Vesterplatės puolimą ir buvo nukauti dar nepriartėję prie paslėptos citadelės - jų šarvuotą puolimą sutriuškino lenkų 75 mm lauko patranka. Į pagalbą atskubėjo 1909 m. senumo karo laivas "*Šlėzvigas-Holšteinas*." Jonašas rašo, kad lenkų lauko artileriją "pastebėjo kovinio laivo žvalgai, ir į ją tuoj pat buvo nukreipta smarki ugnis. Pirmasis jūrų pabūklo sviedinys pataikė į medžio, po kuriuo stovėjo 75 mm, kamieną, o kiti du priartėjo pakankamai arti, kad visiškai išvestų pabūklą iš rikiuotės. (Vėliau ginklas buvo suremontuotas ir naudojamas vokiečių, galutinai baigęs savo karjerą Stalingrado kišenėje)" (68, 69).

Senas, tvirtas karo žirgas tęsė kovą, paleisdamas vis daugiau tiesioginių smūgių į

įrenginį. "Tas žiaurus apšaudymas, kurio metu karo laivas savo milžiniškas patrankas į įrenginį šaudė tik iš 400 metrų atstumo, tęsėsi iki 21.00 val. vakaro. Tai privertė lenkus evakuotis iš "Strong-point Prom", kurio personalas atsitraukė, kad padėtų aptarnauti pirmąjį sargybinių. Praporščikas Gryczmanas liudijo apie ugnies intensyvumą, kai davė įsakymą pasitraukti: "Aš išgyvenau du karus, bet niekada nemačiau nieko panašaus!"

Lenkijos Vesterplatė savaitę atsilaukė prieš vokiečius, kurie galėjo būti riteriški ryžtingam priešui. "Po pasidavimo, - pranešė Jonašas (71), - lenkų karininkams buvo leista pasilikti žabtus kaip pagarbos ženklą, kurį gynyba užsitarnavo tarp priešininkų". Lenkai patyrė 15 aukų, o 200-300 jų priešininkų gulėjo negyvi.

Prieš 30 Lenkijos divizijų, vieną šarvuočių brigadą ir 842 veikiančius lėktuvus Vokietija turėjo 106 divizijas, šešias šarvuočių divizijas ir 3 000 karo lėktuvų. Tačiau šis palyginimas yra klaidinantis, nes daugiau nei pusė šių Vermachto pajėgų turėjo būti pasirengusios akimirksniu reaguoti į numatomus Didžiosios Britanijos ir Prancūzijos puolimus vakaruose. Nors vokiečiai turėjo skaitinę ir technologinę persvarą prieš lenkus, jų pranašumas nebuvo toks ryškus, kaip atrodė popieriuje.

Lenkijos vadovai niekada neturėjo iliuzijų, kad gali vieni laimėti prieš Hitlerį. Jų strategija vilkinti Vokietijos puolimą, kol į pagalbą ateis Vakarų sąjungininkai, žinoma, buvo grindžiama vien britų ir prancūzų pažadais. Lenkijos karo akademijos direktorius generolas Tadeušas Kutrzeba, kampanijos metu išgarsėjęs kaip Bruzos upės kontrapuolimo vadas, žinojo, kad "reikės laukti pagalbos iš Prancūzijos. Lenkijai teks šešias-aštuonias savaites pasikliauti savo jėgomis, net jei prancūzai reaguos greitai". Tačiau fiureris neketino suteikti jiems tiek laiko. Prancūzijos vyriausiasis kariuomenės vadas generolas Gamelinas sakė: "Puikiai pažįstu Lenkijos kariuomenę. Jos kariai puikūs, o vadai - nepakartojami. Lenkai atsilauks, o mes negaišime laiko ir ateisime jiems į pagalbą. Lenkai išsilauks mažiausiai šešis mėnesius, o mes ateisime jiems į pagalbą per Rumuniją."

Tačiau toks mąstymas buvo paremtas pasenusiomis Pirmojo pasaulinio karo strategijomis. Sąjungininkų vadai manė, kad savo pajėgoms paruošti reikės bent trijų savaičių, o per tą laiką vokiečiai jau bus užbaigę karą Lenkijoje. Sukrėsti spartaus Vermachto veržimosi į priekį, prancūzai bandė rengti operacijas prieš Vakarų Vokietijos gynybą tarp Reino ir Mozelio upių. Tačiau dėl komisijos neatsakingumo ir visuotinės korupcijos, būdingos visoms demokratinėms valstybėms, Prancūzijai prireikė savaitės puolimui organizuoti.

Iki to laiko jis buvo pradėtas per anksti ir buvo mažiau nei pusėtinas. Vokiečiams veržiantis į Lenkiją daug greičiau ir giliau, nei sąjungininkų vadai tikėjosi, generolas Gastonas Pretelatas (Gaston Pretelat), vadovavęs puolimui, patyrė didelį politinį spaudimą nedelsiant pulti Vakarų Vokietiją, pasiruošęs ar ne. Jis paskubo-

mis surinko 31 Prancūzijos 2-osios armijų grupės diviziją, įskaitant 14 pirmosios linijos dalinių. Nepaisydamas šių milžiniškų pajėgų, Pretelatas nedrąsiai žengė į priekį prieš didžiulę vokiečių 1-osios armijos, kurią sudarė vos 17 divizijų, persvarą. Savo siaubui prancūzai pastebėjo, kad Vokietijos pasienį sauganti Zygfrydo linija yra per toli už fronto, todėl jų artilerija buvo priversta atsidurti prieš apšaudyme, kol dar nespėjo išitraukti į gynybą. Be to, Zygfrydo linija pasirodė neįveikiama 155 mm sviediniams. Net ir prancūzams iškėlus 220 mm ir 280 mm patrankas - didžiausius ginklus Žemėje - Zygfrydo linijos gynyba iš sustiprinto betono liko nepaliesta, nors Pretelato artilerija buvo greita ir labai tiksli. Zygfrydo linija atsilaukė, suteikdama naują prasmę terminui "vokiškas plienas".

Tuo tarpu generolo Edouard Requin 4-oji armija, kairiuoju flangu stovėjusi prie Saro upės, užėmė 7,5 mylios vokiečių teritorijos. Tuo pat metu generolo Conde's 3-ioji armija užėmė Warndto miško salyną. Iš šių pozicijų Pretelatas rengėsi tiesioginiam Zygfrydo linijos puolimui, kuris turėjo prasidėti rugsėjo 17 d. Tačiau iki to laiko Varšuva buvo apgulta, o lenkų kariuomenė - išblaškyta. Tolesnės operacijos atrodė beprasmiškos, todėl jos buvo atšauktos. Ironiška, bet numatyta Pretelato puolimo data buvo ta pati diena, kai Rusijos kariuomenė įžengė į rytinę Lenkijos dalį - šis įvykis turėjo būti suderintas su Prancūzija, kad tarp jų būtų galima įsprausti Vokietiją. Tačiau prancūzai bent jau bandė įvykdyti savo susitarimo dalį, nors ir pusėtinai. Britai, iš kurių lenkai buvo gavę įvairių tvirtų garantijų dėl kariuomenės pagalbos, nė piršto nepajudino, kad jiems padėtų. Anglai neturėjo nei priemonių, nei ketinimų gelbėti Lenkiją, dėl kurios jie dabar troško kariauti su Vokietija, kad ir kokia dingstimi.

Tai, kas iš tikrųjų nugalėjo lenkus ir kartu sustabdė bet kokius Vakarų sąjungininkų puolimus, buvo glaudus sparčiai judančių motorizuotų šarvuotųjų ir Luftwaffe bendradarbiavimas. Toks naujoviškas koordinavimas priklausė nuo vietinių oro pajėgų vadų, dirbusių kartu su sausumos karininkais. Šis unikalus, labai veiksmingas tarpžinybinis derinys buvo nežinomas klasiškai sąmoningoje ne nacionalsocialistinių karinių sluoksnių struktūroje. Jis buvo nulemtas klasinio bendradarbiavimo dvasios, kuria Adolfas Hitleris įkvėpė savo žmones. "Junker Ju 87 Stukas" tarnavo kaip skraidančioji artilerija, sprogdindama skyles prieš pozicijose, pro kurias gausiai veržėsi "Panzers".

Šį precedento neturintį taktinį lėktuvų ir tankų panaudojimą Luftwaffe vadas reichsmaršalas Hermannas Geringas (Hermann Goering) numatė kaip geriausią priemonę Lenkijai nukauti, kol prancūzai dar nespėjo sukelti rimtos grėsmės silpnai Vakarų Vokietijos gynybai. Todėl vokiečių oro pajėgų divizijos Lenkijos pasienio įtvirtinimuose pramušė didžiules spragas. Per jas rugsėjo 1 d. rytą įsiveržė Pietų armijų grupės avangardas. Junker, Heinkel ir Dornier bombonešiai ir toliau nutraukinėjo prieš pajėgų gyvybines linijas sausumoje, ypač visus kelius ir

geležinkelius, kuriais į frontą buvo gabenamas lenkų pastiprinimas ir atsargos. Jie izoliavo vieną mūšio lauką po kito, taip paralyžiuodami ryšius ir transportą ir užkirsdami kelią masinėms kontratakoms prieš "Panzers".

Svarbiausias šio pirmojo "*Blitzkrieg*," arba "žaibo karo", tikslas buvo nedelsiant sunaikinti pavojingas Lenkijos oro pajėgas sausumoje. Tačiau Luftvafė sugavo ir sunaikino tik 30 priešo lėktuvų, vis dar stovėjusių šalia jų ir jų angaruose. Lenkai buvo išmintingai paskirstę savo karo lėktuvus po visą šalį daugybėje aerodromų. Vadinas, jų oro pajėgas teko sunaikinti oro mūšyje. Taip ir buvo. Pirmąsias dvi savaites kampanijos metu P-23 aktyviai dalyvavo veiksmuose, atakuodami vokiečių motorizuotąsias ir tankų kolonas. Tačiau "Messerschmitt" pilotai numušė pikiruojančius bombonešius, daugumai jų dar nespėjus priartėti prie taikinių. Žymūs "*Karas*" daliniai patyrė daugiau kaip 85 proc. nuostolių, todėl tik 17 "karpinių" nukeliavo per sieną į Rumuniją, kur buvo gėdingai konfiskuoti.

Tačiau lenkai ryžtingai kovojo toliau. Rugsėjo 7 d. Lenkijos karinės oro pajėgos pasiekė didžiausią pergalę ore - per vieną mūšį numušė 15 vokiečių lėktuvų. Varšuva naudojo modernią išankstinio perspėjimo sistemą, kuri pribloškė Luftvafės lėktuvus. Kai tik jie atskrisdavo į Lenkijos sostinę, jų jau laukdavo būriai P.11 naikintuvų. Pasak Lenkijos karinių oro pajėgų majoro F. Kalinovskio (F. Kalinowski), "1939 m. vasarą aplink Varšuvą buvo sukurtas stebėjimo postų tinklas, skirtas iš anksto įspėti apie artėjančius priešo lėktuvus, ir šie postai turėjo radijo ryšiu ir telefonu perduoti informaciją persekiojimo brigados operacijų centrui, iš kurio buvo duodami visi įsakymai dėl skraidymo".

Luftvafės pilotai, kovodami dėl dangaus kontrolės, buvo atitraukti nuo savo pagrindinio tikslo - palaikyti savo bendražygius ant žemės. Todėl rugsėjo 15-18 d. lenkų 11-oji ir 38-oji "Sosnkovskio grupės" divizijos tris kartus prasiveržė pro vokiečių 14-osios armijos bandymus apsupti. Žygiuodami visą naktį ir kovodami dieną, lenkai sužlugdė visas vermachto pastangas sutrukdyti jiems pereiti strategiškai svarbią Sano upę. Jie paėmė 20 artilerijos pabūklų ir 180 vokiečių transporto priemonių. Anksčiau 4-osios tankų divizijos tankai buvo atmušti per nepavykusį netikėtą Varšuvos puolimą. 35-ajam tankų ir 12-ajam šaulių pulkams judant per sostinės priemiesčius, juos intensyviai apšaudė artilerija, faktiškai nukreipta iš paties miesto. Patyrę didelių nuostolių, jie buvo priversti pasitraukti. Tačiau netoli jų įsiveržė galinga 10-oji armija. Ji prasiveržė prie Vyslos ties Gora Kalvarija, kur visiškai sutriuškino elitinę Lotzo armiją.

Lenkijos vyriausiasis vadas maršalas Rydzas-Smigly, išsigandęs dėl sparčiai naikinamų pirmųjų kovinių pajėgų, įsakė atsitraukti į rytus. Galingos Pomorze ir Poznanės armijos, kurias sudarė keturios pėstininkų divizijos ir dvi kavalerijos brigados - ištisa armijų grupė - vadovavo šiam kovingam atsitraukimui Varšuvos link. Jos užėmė pozicijas netoli Kutno, prie Bzūros upės, maždaug už 65 mylių į

vakarus nuo sostinės, ir joms vadovavo generolas Kutrzeba. Rugsėjo 10 d. lenkams bandant persikelti per upę, jiems pasipriešino skaičiumi mažesnė 10-oji vokiečių armija, kuri iš Lodzės skubėjo užtvirti kelią.

Perėmę iniciatyvą ir pradėję kontrpuolimą, lenkai įnirtingai puolė, užėmė tiltų pozicijas netoli Lowiczo ir nustūmė vokiečių 30-ąją pėstininkų diviziją. 10-oji armija buvo atkirsta nuo savo atsargų, o visam Vermachto armijų grupės "Pietūs" flangui staiga iškilo grėsmė. Artėjo baisi suirutė ir grėسė pavojus visai kampanijai, kai į pagalbą atskrido "Luftwaffe". Skrisdami po aštuonis ar daugiau skrydžių per dieną, "Henschel 123" atakos lėktuvai ir pikiruojantys bombonešiai "Stuka" dulkinavo priešo užimtas tiltų prieigas, paralyžiuodami lenkų gynybines pozicijas aplink Działoszyn ir Czeszochowa. Dvimotoriai "Messerschmitt Me-110" strafavo didelės geriausių generolo Kutrzebos karių koncentracijas, kurias dar labiau nualino "Dornier" ir "Heinkel" vidutinių bombonešių vykdomi lygūs išskridimai. Lenkus ir jų arklius apėmė panika dėl ilgai krintančių bombų ir sviedinių.

Dabar Vokietijos 8-oji armija galėjo susijungti su apsiausta 10-ąja armija, o tolesni oro antskrydžiai leido jos motorizuotosioms ir tankų divizijoms veržtis į šiaurę ir smogti jungtinei Pomorze ir Poznanės armijai į šoną. Kaip skaudžiai sužeistos gyvatės jos puolė vokiečius ties Lowiczu ir Sochačevu, kur vyko neįtikėtinais žiaurios kovos rankomis pirmyn ir atgal, kol lenkai pamažu buvo apsupti ir atkirsti ties Kutnu. Savaitę trukusios įtemptos kovos baigėsi rugsėjo 10 d., kai pasidavė 170 000 lenkų karių.

Po sėkmės Luftwaffe bombonešiai iš karto puolė lenkų 7-ąją diviziją, kuri vis dar laikėsi prie Čenstachovos. Visą dieną be perstojo bombardavusi ir bombardavusi "Luftflotte 4" privertė visą diviziją *masiškai* pasiduoti - tai buvo pirmas kartas, kai oro pajėgos privertė tokio dydžio sausumos dalinius sudėti ginklus. Vos po penkių dienų "Luftflotte 4" pilotai pakartojo istorinę pergalę, kai privertė pasiduoti dar daugiau priešo karių į pietus nuo Radomo, kur lenkus supo geležinis tankų žiedas.

Bzuros mūšis baigėsi, bet ne Rydzo-Smigly viltys, kad, stabdydamas Vermachto puolimą, jis sudarys sąlygas prancūzų atakoms prieš Vakarų Vokietiją. Iš tikrųjų generolo Pretelato vyrai jau buvo pradėję pulti Zygfride liniją. Prancūzijos įsikišimas iš tiesų pradėjo daryti poveikį Lenkijos kampanijai, nes Geringas staiga išvedė į Vakarų frontą dar 400 vidutinių bombonešių, kaip tik tuo metu, kai virš Varšuvos turėjo prasidėti oro operacijos prieš ryžtingus gynėjus, žaidžiančius dėl laiko. Lengvieji transportiniai lėktuvai "Junkers Ju-52" buvo priversti skubiai atlikti bombonešių funkciją, kuriai jie buvo visiškai netinkami. Vos trisdešimtyje "Auntie Jus" buvo prikrauta dėžių su dviejų svarų fosforinių padegamųjų bombų. Jas pro krovinių skyriaus duris tiesiogine to žodžio prasme išnešdavo po du kiekvienam "Junkeriu" priskirtus kareivius!

Siekdamas kuo greičiau užbaigti Lenkijos kampaniją, Hitleris pirmą kartą įsikišo į kovas. Iki tol jis buvo suteikęs savo generolams laisvą ranką vesti karą. Tačiau jie veikė nepakankamai greitai. Fiureris norėjo nukauti Lenkiją per tris savaites - pakankamai laiko, kad galėtų pasiruošti gynybai prieš numatomą sąjungininkų puolimą iš vakarų, kuris iš tikrųjų jau buvo prasidėjęs. Norėdamas surinkti likusias Lenkijos pajėgas į rytus nuo Vyslos, jis įsakė 14-ajai armijai iš L'vovo pasukti į šiaurės rytus. Jos XIX tankų korpusas paspruko iš spąstų, ir kampanija buvo baigta. Dabar Varšuva buvo visiškai apsupta. Visos Lenkijos ginkluotosios pajėgos buvo sunaikintos arba sutriuškintos, todėl sostinės gynyba buvo beprasmiška. Vokiečiai įsakė gynėjams taikiai pasiduoti, taip išvengdami nereikalingo kraujo praliejimo. Tačiau lenkai vis dar tikėjo, kad juos išgelbės Vakarų sąjungininkai, ir atsisakė. Atsakydamas į tai, Gioringas vos per 48 valandas sutelkė 1 776 bombardavimus ir rugsėjo 27 d. privertė Varšuvą kapituliuoti. Vokiečių 8-osios armijos vadas generolas Blaskovicas (Blaskowitz) ne nuskriaudė Varšuvos gynėjų, bet atidavė jiems karo garbės ženklus - tai buvo gražus gestas, kuris atspindėjo jo ir Vermachto riteriškumo ir žmogiškumo jausmą, kurio, kaip vėliau paaiškėjo, sąjungininkai dažniausiai stokojo.

Kampanija buvo trumpa, bet žiauri: žuvo 10 572 vokiečiai, 3 400 dingo be žinios (laikomi žuvusiais) ir 30 322 buvo sužeisti. Į nelaisvę pateko daugiau kaip 694 000 lenkų. Prieš pasidavimą Varšuvoje Rydzas-Smigly, Beckas ir visi kiti, dėl kurių arogancijos ir godumo tai įvyko, paliko lenkų tautą pačiame vargo įkarštyje ir pabėgo į Rumuniją. Būtent iš čia Lenkiją laiku turėjo išgelbėti generolo Gamelino pažadėtos prancūzų pajėgos. Tačiau viskas, ką lenkų sąmokslininkai rado Rumunijoje, buvo internuoti. Kiti lenkai pabėgo į Angliją - tą pačią tautą, kuri išdavė jų šalį, kad tęstų beprasmišką, save žlugdančią kovą su Hitleriu. Pasirodo, šie bebaimiai kvailiai sulaukė dienos, kai jų dviveidžių draugų britų sąjungininkė Sovietų Sąjunga buvo demaskuota dėl maždaug 15 000 lenkų egzekucijos Katynės miške 1943 m. balandžio mėn.

Kai sąjungininkus palaikantis Lenkijos vyriausybės tremtyje vadovas generolas Władysławas Sikorskis pareikalavo ištirti žiaurumą, britų slaptosios tarnybos po trijų mėnesių jį nužudė per suklastotą aviakatastrofą Gibraltare, bijodamos, kad jis susipriešins su Stalinu tuo metu, kai Didžiąjai Britanijai reikėjo sovietų dalyvavimo. Atmesdami masines savo sąjungininkų lenkų žudynes, kurios anksčiau jiems buvo pelniusios tiek daug propagandinės vertės, Čerčilis ir Ruzveltas visiškai jais atsikratė liūdnei pagarsėjusioje Teherano konferencijoje, kai visą Lenkiją perdavė sovietų demonams.

Priešingai, Hitleris norėjo išsaugoti nepriklausomą Lenkijos valstybę, bet jam sutrukdė Stalinas, kuris reikalavo padalyti Lenkiją kaip kainos už nekonfliktiškumą (*Cavendish*, 37). Sovietai tikrai neturėjo teisės į jokiais ypatingas

aplinkybes, nes jie tik minimaliai laikėsi savo nepuolimo pakto dalies, įsiverždami į Lenkiją *po to, kai* rugsėjo 17 d. jau buvo nuspręsta dėl kampanijos. Jie bijojo lenkų, kurie prieš mažiau nei dvidešimt metų, kai maršalo Pilsudskio kariuomenė įsiveržė į SSRS, vos nesugriovė jų komunistinės imperijos. Todėl jie bailiai keršijo šiai nugalėtai tautai.

Atrodė, kad lenkų išdavystė maitina pati save. 1944 m. rugpjūtį, paraginti sovietų radijo laidos, žadančios didžiulę Rusijos paramą, lenkai surengė ginkluotą sukilimą prieš vokiečių okupacinę valdžią. Atsakydama į tai "**Waffen-SS**" Lenkijos sostinę pavertė rūkstančiais griuvėsiais, surengdama daug griauamesnes atakas nei 1939 m. "Luftwaffe" oro puolimas. Lenkams kovojant dar vieną beprasmišką, iš anksto pasmerktą mūšį su vokiečiais, jie matė, kad Varšuvos rytiniame pakraštyje stovi Raudonosios armijos daliniai, tarsi pasirengę padėti. Tačiau Stalinas įsakė savo pajėgoms atsitraukti ir leisti lenkams "troškintis savo pačių sulatyse". Kai britai paprašė leidimo bent jau iš oro numesti į Varšuvą atsargų, jis atsisakė. Netrukus po to sukilimas buvo pralaimėtas ir pareikalavo daug aukų. Lenkai ir vėl leidosi apgaunami skaidrių pažadų užsieniečių, kurie jų šalį laikė tik svetimų tikslų pėstininku.

Visa tai ir dar daugiau lenkai patyrė dėl to, kad atsisakė atsižvelgti į racionalų Adolfo Hitlerio prašymą - grąžinti vieną miestą, kuris jiems nepriklausė. Koks nereikšmingas, netgi menkas atrodo šis klausimas, palyginti su milžiniška sunaikinimo, mirties ir kančių panorama, kuri po to užgriuvo Lenkiją ir visą likusį pasaulį!

Neabejotinai jokia kita pasaulio valstybė nebūtų galėjusi įveikti milijoninės Lenkijos kariuomenės per mažiau nei mėnesį. Sąjungininkų planai vilkinti Vokietijos puolimą ir taip suteikti pakankamai laiko Prancūzijai pulti vakaruose buvo pagrįsti to meto strateginiais standartais. Niekas, net paties Hitlerio generolai, netikėjo, kad lenkai gali būti įveikti greičiau nei per tris savaites. Todėl Hitleriui priklausė didžiausi nuopelnai už pergalę, visų pirma dėl to, kad jis primygtinai reikalavo naudoti antžeminę oro jėgą, ir dėl didžiulės prieš pajėgų apsupties į rytus nuo Vyslos, kur lenkai prarado visas viltis ilgai priešintis.

Kampanija iš tiesų buvo nacionalsocialistų genijaus ir drąsos triumfas prieš mažaraščius sąmokslininkus, mėginusius sužlugdyti didžiausią baltosios rasės viltį. Tačiau ji taip pat buvo katastrofiška vertingai tautai, kurią išdavė godūs politikai ir užsieniečiai, turintys ne lenkiškų tikslų. Dar blogiau, 1939 m. abipusės arijų žudynės Lenkijoje buvo tragedija Vakarų civilizacijai, kur prasidėjo jos Didysis broliškasis karas ir tikrasis Vakarų nuosmukis.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

November 1936 Erschienen 1975 20. April 2017 12.06

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist der nationalsozialistische Bewegung nicht als je zuvor in der heutigen Zeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf der ganzen Welt!

Identität von Volkstum, Vererbung, Verfassung und Verfassung haben nicht ausgereicht, das Land der germanischen Völker Adolf Hitler zu erobern.

Alle Nationalsozialisten und sonstige arische Völker- und Rassenmenschen sollen Hitler an seiner Aufgabe zur Erfüllung seiner weisen Visionen.

Die Bewegung ist nicht wieder geworden, aber die Größe des biologischen Volkes ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der Kampf geht weiter ist also dabei, das Volkstum – gegen alle, was auch immer (7) – zu begeben, seine Vision und Erneuerung, Überwindung und Fortentwicklung.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ist in Wahrheit ein im Brautstand, als auf Propagandaarbeit, heute ist auf seine Schicksale und seine Visionen zu sein Pflicht!

Hitler Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS naujienų biuletenis
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly

Trečioji dalis

NSK: Dabariniai jūsų projektai akivaizdžiai susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų povokę politikai.

Molly: Daugiasia dėmesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žmonijos armijai" (www.mourningthefirst.com/truth.htm). Dabar jau turu 21 puslapį, o dar tiek daug turu padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie visą dalyką, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia išnirti. Jautiesi tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Praeiti, kurios jie ne-norėtų iškelti į dienos šviesą. Už informacijos ir nuotraukų apglėdį vėl galime padėkoti internetui. Metams bėgant si įvairių žemės kampelių į paviršių iškilo tin rėmų slėpiai. Dabnis atrodo, kad tai

 the NEW ORDER
Number 176 (133) Founded 1975 April 26, 2017 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and racism.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitler Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

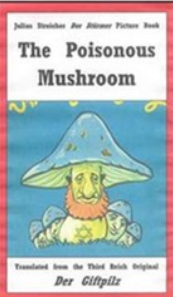
SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Stürmer Picture Book

The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Historisch Beilagen

Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDK

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!